

De planeet George.

De USS Voyager verkeerde nu al enkele uren in Q-X en naderde een planeet die heel erg op de Aarde leek. Het Voyager team bevond zich op de brug en vergaapte zich aan één van de mooiste beelden die astronauten ooit zagen.

"Dude!" Hurley was zwaar onder de indruk. "Die intro van zojuist doet dit echt onrecht aan. Dit lijkt niet op de Aarde, deze planeet is de Aarde!"

Wesley, in de center seat van de captain wreef over zijn kin en zei tegen de man rechts van hem: "Ik zie wat je bedoelt Hurley. Zijn we in ons eigen zonnestelsel terecht gekomen?"

Starbuck likte haar lippen en zei met een snik in haar stem: "Ik heb altijd geweten dat we de Aarde zouden vinden. Ik wist het gewoon!"

Captain Jack, links van Wes, schudde zijn hoofd. "Hier klopt iets niet. Ik vermoed eerder dat hier sprake is van een soort parallel universum."

Wesley keek verrast op: "Ik heb daarover gehoord. Je hebt bijvoorbeeld universa zonder garnalen, of universa met alleen maar garnalen." Hij wendde zich tot de scheepscomputer: "Computer. Wat is bekend over parallelle werelden?" De scheepscomputer antwoordde met de stem van een eerste officier die zo'n honderd jaar eerder had gediend in Starfleet: "Starfleet gegevensbank bevat diverse voorbeelden van diverse parallelle Aardes. Voornaamste zijn de planeet Miri alwaar een genetisch gemanipuleerd virus de volwassen bevolking uitroeide en een wereld waar het Romeinse rijk nooit is gevallen."

Tijdelijke scheepsarts Simon Tam die bij de ops positie stond zei: "Huh, ik vraag me af of onze Aarde-die-was misschien deel uitmaakt ook van jullie universum. Misschien zijn al onze Aardes wel parallelle werelden. Ik ben in ieder geval benieuwd naar die planeet daar. Kunnen we er een kijkje nemen?"

Jack schudde zijn hoofd en antwoordde: "Scan eerst die planeet eens Simon. Kijk eens wat je kunt vinden."

Een tijdje later trok Simons gezicht bleek weg: "Geen live signalen van de planeet vrees ik. Alleen maar vooraf opgenomen programma's. En zo weinig ook!"

Wesley stond op en liep naar hem toe. "Laat zien!" gebod hij.

Na enkele toetscombinaties toverde Simon op het hoofdbeeldscherm enkele beelden die uitgezonden werden door stations op de planeet die een tweelingzus van de Aarde was. Wat ze zagen deed hen bijna huiveren totdat Hurley het uitschaterde: "Reclamefilmpjes! Zo te zien opgenomen in de jaren '70." Hij keek even verontschuldigend naar Captain Jack en voegde eraan toe: "Van de twintigste eeuw." Jack grijnsde terug: "Ik ben daar ook wel eens geweest. Ik weet nog hoe het was. Afgrijpselijke haar hadden ze toen." Starbuck grinnikte en merkte op: "Ik zie wat jullie bedoelen. Maar waarom alleen maar dit soort dingen? Waarom geen jive-uitzendingen." Ze werd bleek: "Het zal toch niet waar zijn?"

Wes liep naar haar toe. "Wat bedoel je?" Starbuck beet op haar lip. "Niet nog een holocaust. Daar heb ik mijn buik vol van."

Simon Tam knikte: "Ik weet wat je bedoelt. Wat ik en mijn vrienden op Miranda zagen... Jullie weten wat ik bedoel.": Hurley knikte hem toe maar zweeg verder.

Wesley richtte zich tot Simon. "Geen andere uitzendingen?"

Simon controleerde nogmaals en zei: "O, ja! Er is nog iets. Een soort documentaire. Iets over het oude Apollo programma. Toen de mens voor het eerst expeditie uitvoerde naar de Maan." Tegen Starbuck zei hij: "De Aarde, ook deze Aarde, heeft één grote natuurlijke satelliet." Starbuck keek niet naar hem om, maar knikte dat ze het begrepen had.

Hurley hief zijn armen op en vroeg: "Gaan we daar een kijkje nemen? Niet dat ik daar echt voor ben. Ik hou niet zo van mysteries."

Wes tuitte zijn lippen en zei: "Ik echter wel. Jack? Starbuck? Zin om een verkenning uit te voeren? Simon, jij ook misschien?"

Simon schudde zijn hoofd: "Nee, Wesley, ik wil eerst deze documentaire eens goed bestuderen. Ik denk dat we hieruit kunnen destilleren wat er aan de hand is."

Een kwartier later materialiseerde het away team van Voyager op de duplicaat van de Aarde. Ze waren beland in een middelgrote stad en het leek praktisch uitgestorven. Starbuck omarmde zichzelf: "Dit doet me veel te veel aan Caprica denken mensen. Ik vertrouw het niet." Om haar woorden te onderstrepen nam ze haar wapen uit haar holster. Ze zag tot haar genoegen dat haar metgezellen hetzelfde deden. Wesley zijn twee pistolen en Jack een werkelijke joekel van een geweer. Starbucks ogen glinsterden: "Mooi geweer captain Jack! Mag ik er eens later meespelen?" Jack grijnsde voluit: "Jij altijd schatje."

Wesley, zich een beetje jaloers voelend, zei: "Ik stel voor dat we richting hoofdstraat gaan. De scans wezen niet direct op leven, maar die dingen kunnen naar ik begrijp ook wel gestoord worden." Nadat ze zich in beweging hadden gezet ging hij verder: "Ook ik heb een heel naar gevoel hier. Ik bevond me ooit in het kantoorgebouw van de advocatenfirma 'Wolfram & Hart' in een omstandigheid die me een soortgelijk gevoel gaf als nu."

Captain Jack merkte op: "Eens raden, geen leuk verrassingsfeestje neem ik aan?"

Wes schudde zijn hoofd: "Nee, verre van dat. Een demonisch wezen had praktisch alle advocaten gedood en..." Hij huiverde. "Laten we zeggen dat ze..."

Starbuck trok bleek weg en wees naar een groep mensachtige figuren die op hen af kwam lopen. Ze wees naar hen en vroeg: "Zoiets als dat?"

Captain Jack wachtte het antwoord van Wesley niet af maar ontgrendelde zijn kanon.

Wesley spande de hanen van zijn pistolen.

Starbuck mikte op de aankomende groep

De stank was bijna ondraaglijk. Zelfs van deze afstand.

Er was geen twijfel mogelijk.

Degenen die op hen afkwamen begonnen hun armen naar hen uit te strekken en een soort grommende, brullende geluiden uit te stoten.

En wat waren het er veel.

Wat waren het er zo ontzettend veel!

Intussen aan boord van de Voyager waren Simon en Hurley klaar met het bekijken van de documentaire en beiden moesten er even bij gaan zitten.

Hurley had niet eens de puf om zijn stopwoordje 'Dude' te gebruiken en staarde voor zich uit.

Simon keek hem aan en zei: "Inderdaad."

Vervolgens staarde hij naar de grond. "Dit is erger dan de Reavers."

Hurley keek naar hem op: "De wat?" Simon wuifde de vraag weg: "Lang verhaal Hurley."

Simon moest even alles op een rijtje zetten. "Dus het ging als volgt: In het jaar 1977 landde Apollo 20 op de Maan, en de twee astronauten van de lander troffen vlak bij hun in de buurt een soort hunebed aan. Althans, daar leek het op. Kennelijk had een buitenaards ras dat ding daar gebouwd nog voordat er leven op Aarde was ontstaan, zo oud was dat ding. En het bleek een gevangenis te zijn. Daarbinnen zat een afzichtelijk wezen dat leek op een soort lelijk insect, een soort tor met het formaat van een kleine tractor. Het was daar door die onbekenden gevangen gezet omdat het niet gedood kon worden, of hun wetten lieten dat niet toe. Vandaar dat ze het geplaatst hadden in een zonnestelsel zonder leven. Althans dat was dus toen. Eén van de astronauten activeerde per ongeluk een soort schakelaar die er voor zorgde dat het monster bezit kon nemen van zijn geest."

Simon zuchtte diep en nam een slok koffie. "Vervolgens liet het wezen hem naar de Aarde brengen. En dat aanvankelijk in het diepste geheim. Eigenlijk onmogelijk, maar aangezien het publiek intussen zijn interesse in het Apollo programma had verloren misschien toch niet zo verwonderlijk."

Hurley knikte: "Ik begrijp het Dude. Als mensen eenmaal hun interesse in iets hebben verloren..."

Simon gromde: "Inderdaad. Waar was ik?"

Hurley hielp hem: "Hij was met het wezen terug op Aarde. Deze Aarde dus."

Simon zei: "O, ja. In ieder geval ontpopte de voormalige astronaut zich plotseling als een soort maffe sekteleider. Van wat ik van enkele van jou verhalen heb begrepen een soort van Jim Jones." Hurley zuchtte: "Ja, de Guyana tragedie. Zoiets speelde dus ook hier?"

Simon antwoordde: "Inderdaad. Het wezen liet de mensen die de sekteleider om zich heen had verzameld, via die man zelf, geloven dat ze het eeuwige leven en de eeuwige roem zouden hebben als ze nu ter zijner eer zouden sterven via een gewelddadige dood. Ze moesten elkaar op gruwelijke wijzen om het leven brengen en dan zouden ze wederopstaan. En na afloop gebeurde dat ook. Hun lichamen kwamen weer tot leven, min of meer, en begonnen andere mensen aan te vallen. En zodra die stierven zouden die ook weer opstaan. Het is niet te zeggen hoe lang alles bij elkaar heeft geduurd, maar ik geloof dat als de scanners zeggen dat er geen leven meer was op deze Aarde, ze correct functioneren."

Hurley haalde zijn schouders op: "Er is geen enkele beweging daar beneden? Onze vrienden zouden wel eens in moeilijkheden kunnen zijn."

Simon greep naar zijn hoofd: "O God! Misschien lopen die dingen daar nog steeds rond!"

Snel liep hij naar zijn ops console en scande de planeet.

Lijkbleek activeerde hij de transporter en straalde het drietal van het awayteam rechtstreeks naar de brug.

Hurley liep naar hen toe en vroeg: "Dudes! Alles in orde?"

Wes, Starbuck en Jack keken hem eerst heel serieus aan en barsten toen in lachen uit.

Jack grijnsde en zei: "Geen enkel probleem!"

Starbuck voegde eraan toe: "Eitje."

Simon hield het niet meer en schreeuwde: "Wat?!?"

Wesley glimlachte flauwtjes en zei: "We troffen daar een groep zombies aan en eerst dachten we dat we een behoorlijke knokpartij tegemoet gingen. Maar dat bleek niet zo te zijn. Het bleek namelijk dat ze daar al zo'n dertig jaar rondliepen zonder een normaal mens gezien te hebben, en ze verlangden zo naar normale mensen dat ze ons niet aanvielen. We moesten wel beloven dat we hen in contact zouden brengen met mensen die hen baantjes konden bezorgen. Als acteurs wel te verstaan. We beloofden hen met wat regisseurs in contact te brengen en hun planeet bij die regisseurs te promoten onder de naam 'George'"

Simon vroeg verbaasd: "Naar de assistent van de assistent? Ik weet niet of hij zo gecharmeerd zou zijn om geassocieerd te worden met echte zombies."

Jack schudde zijn hoofd: "Nee Simon. We hebben het hier over George Romero natuurlijk. De regisseur van 'Night of the Living Dead!'"